Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Profetens Død.

(Sluttet.)

Det var Midnat, da Brødrene Smith naaede Carthage og overgave sig til Autoriteterne. Et tusind Mand havde efterkommet Indkaldelsen for Tropper og laa lejrede i Nærheden af Raadhuset. Hr. Woods, Smiths Sagfører, som var tagen forud for ham til Carthage, bestræbte sig paa at forestille Guvernør Ford den Fare, hvori Fangerne befandt sig, og blev forsikret og atter forsikret om, at de vilde blive beskyttede. Om Morgenen efter deres Ankomst var Folkestimlen ved Hotellet saa stor, saa begjærlig var Mængden efter at se de to Brødre, at Guvernør Ford og General Deming bleve nødsagede til at føre dem ud for Tropperne fra Mc Donough Kounty, og præsenterede dem som Generalerne Smith. Herover bleve imidlertid Carthage Grays fornærmede, betragtede det som uhøfligt og lagde deres Mishag for Dagen ved at udhysse General Deming, for hvilken Fornærmelse han øjeblikkelig befalede dem at sænke deres Vaaben. De nægtede at adlyde, og paa deres Kaptejns Befaling lod de fælde Bajonetter og begyndte at lade deres Geværer med Patroner. Guvernøren søgte at mægle og spurgte koldblodigt, om de vilde adlyde ham. De svarede „Ja", hvorpaa han tilbagekaldte Generalens Ordre og afværgede saaledes den overhængende Fare. Omtrent en Akre Land paa den aabne Plads midt i Byen var bedækket med almindelige Lejrtelte, og i disse laa Soldaterne om hinanden hulter til bulter uden Orden eller Disciplin. Nogle spillede Kort, Andre drak eller kogte Kartofler i smaa Jerngryder, stegte Flæsk ved at spidde det paa Pinde og holde det over Ilden, eller bagede Majskager. Mange vare meget drukne og fortalte uden Forbehold, hvad der gik for sig i Lejren. „Død over Profeten" var Vagtordet. Og her maa det tillades Doktoren at optage Fortællingens Traad. Han siger: „Jeg færdedes frit om blandt disse Mænd forat lære deres Hensigter at kjende, og fandt en fast og bestemt Beslutning

raadende iblandt dem at dræbe Brødrene Smith. Vagten ved Døren, hvor Forhøret holdtes, forsikrede mig, at om Guvernøren ikke hængte Joe, havde mere end et Hundrede svoret aldrig at ville gaa hjem, førend han var skudt. — —

„Da jeg i Selskab med Hr. Marks ankom til Carthage, bleve Brødrene Smith forhørte i Hamiltons Gjæstgiversted, eftersom Pøbelen var saa voldsom, at de ikke vovede at gaa til Raadhuskamret, hvor saameget bedre Lejlighed gaves for dem, som vare besluttede paa i ethvert Tilfælde at dræbe dem, at udføre deres morderiske Hensigter. Hr. Marks forestillede mig her for Guvernør Ford, Profeten og hans Brødre og flere andre Personer, som vare tilstede i et lille Sengeværelse. Forhøret fandt Sted i en lille Dagligstue i Bagenden af Huset paa anden Sal. Jeg samtalede en halv Time med Josef Smith og sagde ham tydelig den Fare, han var udsat for, hvilket dog ikke paa nogen Maade syntes at forstyrre ham. Han bemærkede, at han var omgivet af saamange Fjender, at han neppe vidste, hvem han skulde stole paa, og paastod, at hans Folk blev højlig misrepræsenteret. Han viste sig ligefrem i at udtrykke sine Følelser og Meninger, og lagde megen Kjendskab til Verden samt en fuldkommen Kundskab til den menneskelige Naturs Vankelmodighed for Dagen. Da jeg skiltes fra ham, rakte han mig sin Haand og sagde: „Fremmede, hvis jeg falder for Snigmordernes Haand, fortæl da Sandheden om mine Drenge" — et Navn, hvormed han benævnede sine Venner. Jeg forsikrede, at jeg vilde — hvis jeg fortalte Verden Noget. Paa Forlangende havde jeg en Sammenkomst med Guvernør Ford, som spurgte mig, om Faren var virkelig, eller om der kun herskede en Smule Ophidselse. Jeg forsikrede ham, at min fulde Overbevisning var, at der gaves talrige Personer iblandt Skaren, som aldrig havde isinde at forlade Carthage, førend begge Smither vare døde.

„Guvernøren var en Mand af lille Væxt med mørke Øjne og mørk Ansigtsfarve. Han syntes træt af den menneskelige Natur og af Livet, og til mig mere end forraadte den Frygt, at han ikke kunde, om han vilde, beskytte sine Fanger. At dømme efter Militærets Opførsel om Formiddagen, kunde man ikke vide, hvad der kunde ske inden en anden Morgens Frembrud. Min Ven og jeg vendte tilbage til Nauvoo den Nat, og efter et trættende Ridt over Prærien, stege vi af ved en Hytte, som var beliggende paa en stor Mark, forat stille vor Tørst. Det var meget mørkt, og vi havde neppe betraadt Huset, før vi hørte Hovslag af Heste bag os, og inden nogle faa Minuter var Huset omringet af bevæbnede Mænd. Det viste sig at være et Kompagni Landsoldater under Ledelse af Kaptejn Singleton, der var paa Vejen til Nauvoo forat paase Fredens Overholdelse. Et saadant Besøg var ikke alene latterligt, men fornærmende, thi i over ti Dage havde Staden vist Udseende af et øde Sted, og Kvinder og Børn vare næsten de eneste Indvaanere, og selv de svævede i en stadig Frygt for at blive overrumplede og dræbte. Hr. Marks gav Soldaterne et godt Herberge, forsynede dem med Aftensmad, og næste Morgen paraderede de i Gaderne. Størstedelen af disse vare nogle lasede Vagabonder, som havde sluttet sig sammen af Nysgjerrighed. — —

Om Eftermiddagen den 27de Juni kom Guvernør Ford til Nauvoo med en Eskorte paa 60 Mand eller mere, og tiltalte Borgerne fra en lille Forhøjning i Nærheden af Profetens Hus. Hans Tale gav enhver Ting i Pøbelens Hænder, og

opmuntrede i Virkeligheden ved sin Frygtsomhed Oprørsaanden imod Lovene. Han sluttede med at advare Profeten og sagde, at om de foruroligede Nogen, vilde deres Stad blive brændt og deres Hustruer og Børn falde for Sværdets Æg.

Josefs og Hyrums Hustruer fik en Petition istand, hvori de bade Guvernøren om at beskytte Stadens forsvarsløse Kvinder og Børn mod Pøbelvold. Den var undertegnet af et stort Antal Kvinder og blev modtaget af Guvernøren med Agtelse, ja endog med Bevægelse. Josefs Hustru overrakte den selv personlig, og ledsagede den med en kort Beretning om deres Lidelser og en Beskrivelse af deres pinlige Angst. Denne Dame beskrives som stor og velbygget, med mørkt Haar, lysebrune Øjne og et smukt formet Hoved. Hun var Datter af en Baptistpræst, som boede ved Floden Suskvehanna, var af Naturen forstandig og havde under hendes besynderlige og følgerige Karriere lært meget af den menneskelige Natur at kjende.

Før Guvernøren forlod Carthage, bleve begge Smither stillede for Forhør, idet de anklagedes for Oprør, og forat opnaa større Sikkerhed, gjorde de ikke nogen Anmodning om at blive løsladte mod Kaution, men samtykkede i at blive hensatte i Fængsel. Morgenen før deres Fængsling bleve de arresterede for Anklage af Forræderi, hvorover dog intet Forhør blev holdt, da Ingen antog dem for skyldige. Tropperne forlangte stadig at blive tagne til Nauvoo, men Guvernøren afslog at tilstaa dem deres Forlangende paa Grund af, at deres oprørske Aand sikkerlig vilde føre til et Angreb paa Staden. Han aftakkede dem derfor ved Carthage. Brødrene Smith bleve eskorterede til Fængslet af Carthage Grays, deres bitreste Fjender, hvis Kaptejn Dagen iforvejen havde befalet dem at fælde Bajonetter og lade deres Geværer med Skarpt, for saaledes at kunne indtage en mere truende Stilling under deres oprørske Handling i at udpibe General Deming. Denne Kaptejn var ogsaa den Fredsdommer, for hvem de vare blevne anklagede. En Sagfører ved Navn Skinner var Løjtnant af Kompagniet. Han havde tidligere været Brødrene Smiths juridiske Konsulent, men var bleven uenig med dem, og forlangte nu lydeligt deres Uddrivelse fra Kountyet. Til saadanne Mænd overlod Guvernør Ford Fangerne til sikker Forvaring, medens han samtidig nogle Timer, før han tog bort, i kun nogle faa Alens Afstand fra Fængslet lod aftakke en tusind Mand eller mere, som han ikke vovede at tage med sig til Nauvoo af Frygt for, at de skulde opbrænde Staden.

Omtrent i det Øjeblik, da Guvernøren talte til Mormonerne i Nauvoo — Kl. 6 om Eftermiddagen — omringede en 200 bevæbnede Mænd, som havde gjort sig ukjendelige ved at bemale deres Ansigter med rød, sort og blaa Farve, Carthage Fængsel, der var bevogtet af et Dusin af ovennævnte Grays, medens de øvrige vare en halv Mil borte. Vagten affyrede sine Geværer paa Pøbelen, men da de kun vare ladede med Vat, blev Ingen saaret. Efter øjeblikkelig at have afvæbnet disse tapre Skildvagter, styrtede Pøbelen opad Trapperne, som førte til anden Etage, hvor Fangerne befandt sig. Døren til deres Værelse havde ikke engang en Klinke, og Hyrum Smith, der saa den blodtørstige Skare nærme sig, sprang tæt op til den og holdt den. Øjeblikkelig trængte en Regn af Kugler bragende igjennem den tynde Beklædning ind i Værelset, hvoraf en ramte Hyrum under Øjet i Nærheden af Næsen og trængte sig ind i Hjernen. Han ravede tilbage og udbrød: „O Gud, jeg dør,“ og i samme Øjeblik trængte en anden Kugle

ind under hans Hage og videre op gjennem Hjernen. Han faldt tilbage i sin fulde Længde og var død. Medens han faldt, ramte en Kugle hans Knæ, gik igjennem Benet og ud gjennem Laaret. En anden ramte hans højre Side, knuste Glasset paa hans Uhr og trængte ind i hans Legeme. En eller anden Ven havde givet Joe Smith en Revolver, og da hans Broder faldt og Pøbelen trængte frem mod Døren, som blev holdt af ham selv, Dr. Richards og Taylor delvis aaben, stillede han Mundingen af Revolveren i den tilvejebragte Aabning og affyrede tre Skud iblandt Mængden, medens det fjerde ikke vilde gaa af. De bleve derpaa trængte tilbage fra Døren og retirerede over Værelset, idet Smith og Taylor søgte hen til Vinduet. Taylor satte en Fod ud og fik fire Kugler i den, faldt tilbage i Værelset og krøb ind under en Seng. Da Josefs Hoved skjød frem fra Vinduet, trængte to Kugler fra den udenforstaaende Pøbel igjennem hans Bryst, en i Nærheden af Halsen og en anden længere nede, som gik gjennem Lungerne. Han blev ogsaa skudt paa af dem, som befandt sig indenfor, saaledes trængte en Kugle ind i hans Ryg og en anden gjennem hans Laar. Han vaklede forover, medens Blodet sprøjtede frem af hans Saar ved ethvert Hjerteslag, styrtede sig ned fra Vinduet blandt Pøbelskaren udenfor og var død, da han naaede Jorden.

Nu, da Gjerningen var gjort, blev ingen videre Krænkelse tilføjet hans Person.

Dr. Richards fik Flippen af sit Øre bortskaaret af en Kugle, som ogsaa efterlod et Ar en Tomme i Længde over Halsaaren. Han trak Taylor frem fra Sengen og skjulte ham i Fangehullet, idet han sagde: „Broder Taylor, jeg ønsker, Du skal leve; man vil ikke finde Dig her.“ Richards var Smiths Privatsekretær, og Taylor var Udgiver af „Nauvoo Neighbor“.

Tragedien var nu tilende, og Voldsmændene vare udenfor Rækkevidde, da Vagten ankom til Fængslet. Ofrenes Legemer bleve i Førstningen lagte i et af Fængselsbygningens nedre Værelser, og bleve saasnart som mulig henflyttede til Hamiltons Gjæstgiversted.

Da Guvernør Ford med sine Tropper var tre Mil udenfor Nauvoo, traf han det Sendebud, som var bleven afsendt til denne Stad med Efterretning om, hvad der havde fundet Sted, arresterede ham og tog ham med tilbage til Carthage, da han befrygtede, at Mormonerne vilde rejse sig og hævne deres Lederes Blod, forinden han selv kunde bringe sig i tilbørlig Sikkerhed. I Carthage fandt han alle Partier i den yderste Bestyrtelse. Indvaanerne pakkede skyndsomst deres Sager sammen og flygtede over Hals og Hoved. Gamle Mænd, Kvinder og Børn med fuldlæssede Vogne og Karrer af Møbler og Sengklæder samt Flokke af Kvæg, Svin og Muler flyede i største Forvirring fra den blodbestænkte By. Dr. Richards, Taylor, Hamilton og en Hr. Southwick vare de eneste levende Personer tilbage i Byen Natten over, og de holdt Vagt ved de døde Legemer. Den næste Dag bleve Ligene, gjennemblødte af Blod, lagte i Kister af raa Egeplanker, tildækkede med Præriegræs og et indiansk Hestedækken, og paa denne Maade bragt til Nauvoo. Imidlertid havde Guvernør Ford udstedt en Ordre til Nauvoolegionen om at forsvare Staden, indtil Hjælp kunde blive dem tilsendt, og havde gjennem Dr. Richards sendt Fru Emma Smith et Brev, hvori han tilraadede Ro og Orden, og tyve Minuter senere skyndte han sig afsted over Prærien til Quincy, tillidsfuldt forven-

tende, at Morgensolen kun vilde finde Hobe af Stene og Aske til Betegnelse af Stedet, hvor Carthage havde ligget. Tre Dage senere modtog og aflagde han fornemme Visiter i Quincy.

Efterretningen om Smiths Død naaede Nauvoo tidlig om Morgenen efter Snigmordet og faldt med knusende Vægt paa det hele Samfund. Guds Profet var bleven dræbt af de Ugudelige. Deres Følelser vare noget lig dem, der opfyldte de fordums Apostle, da de erfarede, at Jesus var bleven korsfæstet. Medens man var ifærd med at gjøre Forberedelser til Modtagelsen af Ligene, begav Dr. Richmond sig til Profetens Hus forat overvære Scenen hos hans Familie. Hans egne Ord ville bedst kunne beskrive de hjerteskjærende Enkeltheder. Han siger:

„Da jeg traadte ind i Huset, fandt jeg Josefs Hustru siddende paa en Stol i Midten af et lille Værelse, med lydelig og uforbeholden Stemme græde og beklage sig og med Ansigtet begravet i sine Hænder. Ældste Green kom ind, og da den grædende Kvindes bitre Klagen naaede hans Øre, brast han ud i lydelig Hulken, og skjælvende i hver Nerve nærmede han sig Fru Smith og udbrød: „O, Søster Emma, Gud velsigne Dem." Idet han derpaa holdt hendes Hoved i sine Hænder, fremsagde han en lang og brændende Bøn for hendes Fred, Beskyttelse og Hengivelse i Forsynets Villie. De første Ord, den stakkels Kvinde ytrede, vare: „Hvorfor, o Gud, skal jeg saadan bedrøves? Hvorfor er jeg Enke og mine Børn faderløse? Du ved, jeg har altid fæstet Lid til din Lov?" Hr. Green gjensvarede hende, at denne Bedrøvelse vilde blive hende en Livsens Krone, hvorpaa hun raskt svarede: „Min Mand var min Krone; for ham og mine Børn har jeg lidt Tabet af Alt, og hvorfor, o Gud, skal jeg saadan lades ene og min Barm sønderrives af denne tifold Smerte." Jeg gik ind i det næste Værelse, hvor Josefs og Hyrums bedagede Moder kom mig imøde med et Blik af vild Fortvivlelse, og idet hun greb mine Hænder, spurgte hun mig, hvorfor de havde skudt hendes kjære Børn. Hendes Øjne vare tørre, og hendes Smerte syntes for dyb til, at Taarer kunde fremvælde. Hun skred frem over Gulvet, vendte om, gik hen til Vinduet og derpaa til Værelsets Dør, hvor Josefs Hustru fremdeles græd og Hr. Green fremdeles bad.

„I et andet Værelse vare alle Josefs Børn trængte sammen, den ældste, en Adoptivdatter, var, antager jeg, omtrent 18 Aar gammel. To unge Drenge laa paa Gulvet, og andre to knælede over dem, blandende deres Sorg i ét vildt Skrig af barnlig Fortvivlelse. I Hyrums Hus, et lille Stykke derfra, var Scenen ikke mindre hjerteskjærende. Hans Hustru havde samlet sin Familie, bestaaende af fire Børn, omkring sig i Dagligstuen, og den yngste, der var omtrent fire Aar gammel, havde taget Plads paa hendes Skjød. De Fattige og Hjælpeløse, som bleve bespiste ved hendes Mands Bord, vare komne ind og havde dannet en Gruppe af omtrent tyve Personer omkring Værelset. De græd og hulkede Alle, idet Enhver udtrykte sin Sorg paa sin egen besynderlige Maade. Fru Smith syntes stum af Skræk over den begaaede Misgjerning.

„Medens disse Scener fandt Sted i Staden, vare Ligene paa Vejen fra Carthage. For at bevare Ro og Orden og berede Borgerne til med Resignation at udholde Ildprøven, blev et almindeligt Møde sammenkaldt om Formiddagen Kl. 10, hvor W. W. Phelps og Oberst Buckmaster fra Alton, Guvernør Fords Adjutant, talte til de Forsamlede.

„Ingen tænkte paa Hævn. Alle

syntes overvældede af Sorg. Kl. 3 om Eftermiddagen ankom Ligene under Opsyn af Marskalen, Samuel H. Smith, de myrdede Mænds eneste overlevende Broder, fulgt af Dr. Richards og Hr. Hamilton fra Carthage. De bleve modtagne i Nærheden af Tempelgrunden af General Josef Smiths Stab, Generalmajoren og Stab, Brigadegeneralen og Stab samt andre af Legionens Befalingsmænd, Stadsraadet og en uhyre Forsamling af Borgere. Ligbærerne stillede sig i Orden, medens Mængden taust aabnede sine Rækker forat gjøre Vej, og da den sørgende Skare satte sig i Bevægelse, brød Kvinderne ud i lydelig Hulken ved Synet af de to ujævne Kister, bedækkede af Indianertæppet. Graaden udbredte sig til Skaren, og spredte sig over de uhyre Bølger af Menneskekjærlighed, som strakte sig fra Templet til Profetens Bolig. Folkets Sukken, Hulken og Græden blev dybere og stærkere, indtil Lyden lignede en mægtig Storms Brusen eller det sagte, dybe Brøl af den fjerne Tornado. Da de afsjælede Legemer ankom til Fru Emma Smiths Bolig, trængte Folket, der talte mellem otte og ni tusind Personer for Størstedelen Mormoner, som nøje sympathiserede med de Afdøde, sig omkring Huset, og de Sørgendes høje Klageskrig udenfor og Familiens indenfor var i Sandhed skrækkelig at høre. Mængden stiltes derpaa ad forat gjøre Vej for Ligenes Hensættelse i Huset. Dommer Phelps, Dr. Richards og d'Hrr. Woods og Reed — de to Sidstnævnte havde været Smiths Sagførere — trak sig tilbage til forskjellige Steder og begyndte at tale til dem. Hr. Woods, som var fra Fort Madison og en Sagfører af høj Rang, var meget haard i sin Fordømmelse af den hele Affære og dadlede i Særdeleshed Guvernør Ford for den ligegyldige og skyldige Del, han havde taget, i ikke at beskytte Fangerne.

„Ligene bleve bragte ind i Spisestuen, og omtrent et Dusin modige Mænd, som kunde udholde Stanken af Blod, bleve valgte til at lægge dem ud. Dette medtog en Time eller mere, og de bleve derpaa hensatte under de af Værelsets Vinduer, som vendte mod Vest, og deres Familier bragtes ind forat tage deres afdøde Mænd, Børn og Fædre første Gang i Ojesyn efter deres Død. Da Døren aabnedes, traadte Profetens Hustru ind med to Ledsagere. Hun gjorde et Par Skridt henimod Hyrums Lig, besvimede og faldt bevidstløs om. Hendes Venner rejste hende op og gav hende Vand, men hun faldt atter i Afmagt og blev baaren ud i bevidstløs Tilstand.

„Sex Gange forsøgte hun at se Ligene, og sex Gange blev hun baaren bort i hendes tvende Ledsageres Arme. Hyrums Hustru traadte dernæst ind i Stuen med sine fire Børn uden nogen Hjælp, da hun havde besluttet at trodse Scenen med sine stakkels faderløse Børn. Hun skjælvede ved hvert Skridt, hun tog, og var nærved at falde, men naaede omsider sin Mands Lig, knælede ned ved hans Side, lagde sine Arme om hans Hals og drog hans blege Ansigt op til sin bølgende Barm, hvorpaa et langt, klagende Skrig brød frem fra hendes Læber: „O! Hyrum, Hyrum! Har man skudt Dig, min kjære Hyrum. Er Du død? O! tal til mig, min Kjære! Jeg kan ikke tænke mig, at Du er død, min kjære Hyrum!" Hun drog ham tættere og tættere op til sin Barm, kyssede hans blege Læber og Ansigt, lagde sine Hænder paa hans Hoved og strøg Haaret tilbage fra hans Pande. Hendes Sorg syntes at afkræfte hende, og hun tabte aldeles Evnen til at tale. Hendes to

Døtre og de to unge Børn klyngede sig fast, nogle om hendes Hals og nogle til Legemet, medens de faldt knælende ned ved Siden af Liget og skrege højt i deres ordløse Sorgs Vildhed. Efter omtrent 10 Minuters Forløb kom Fru Emma Smith, Profetens Hustru, igjen ind i Værelset mellem to Ledsagere i en halv afmægtig Tilstand. Hun nærmede sig Hyrums Lig, og da jeg vidste, at Fornemmelsen af at føle et koldt, dødt Legeme udøver en beroligende Indflydelse paa de menneskelige Nerver, tog jeg hendes Haand og lagde den paa Hyrums Pande, og strax vendte hendes Styrke tilbage. Hun mumlede Noget i en lav Tone, som jeg ikke kunde opfatte, hendes Øjne aabnede sig, og hun sagde til sine Venner: „Nu kan jeg se ham; jeg er stærk nu." Hun gik alene hen til sin Mands Seng, knælede ned, lagde Hænderne om hans Hals og sank ned paa hans Legeme. Pludselig brød hendes Sorg ud i lydelige Klager, Suk, Stønnen og Ord. „Josef, Josef," sagde hun, „er Du død? Have Snigmorderne skudt Dig?" Hendes Børn, fire i Antal, samlede sig rundt om deres grædende Moder og en myrdet Faders døde Legeme, og Sorg, som Ord ikke kunne tolke, syntes at overvælde den hele Gruppe. Hun vedblev at tale i en lav Tone, men ingen af Ordene vare hørlige uden dem, jeg allerede har anført. — —

„Mængden skiltes ad ved Mørkets Indtrædelse, og næste Dag blev det bestemt, at Folket skulde komme og se de to Brødres Lig. De begyndte at samle sig tidlig om Morgenen, og i Staden, paa Floden og det omliggende Land sværmede det af Mænd og Kvinder hele Dagen. Scenen omkring de døde Mænds Lig var altfor skrækkelig at overvære. Hyrum var skudt igjennem Hjernen og blødte ikke, men ved Middagstid var hans Legeme saa opsvulmet — Halsen og Ansigtet dannede én opblæst Masse — at Ingen kunde gjenkjende det. Josefs Blod vedblev at strømme ud af hans Saar, som vare blevne tilstoppede med Bomuld; Musklerne gave efter, og den blodige Vædske randt draabevis ned paa Gulvet og dannede Bugtninger henad samme. Tjære, Eddike og Sukker holdtes brændende paa Ovnen forat gjøre det muligt at opholde sig i Værelset. Tusinder gik ind ad den ene og ud ad den anden Dør forat tage Ligene i Øjesyn, slæbende Fødderne efter sig i Profetens Blod. Røgen af Tjære og Stanken af Lig var i Sandhed frygtelig, og dog var der en Strøm frem og tilbage fra Morgen til Aften, og i Huset hørtes den hele Dag Sorgens Klagesang. Dagen var klar; Solen sneg sig ned bag den vestlige Horizont og kastede sine sidste Straaler paa den sammenstimlede Mængde af næsten 20,000 Personer, som nu begyndte at drage bort i enhver Retning. Værelserne bleve derpaa rømmede og Ligene lagte i Kister og skjulte i et lille Afslukke, som stødte op til Spisesalen. To Sække Sand vare blevne tilvejebragte og ligeledes to simple Ligkister, hvori de andre tilsyneladende skulde lægges, men istedet derfor modtog disse Ligkister de ovenomtalte Sandsække og bleve lukkede til. W. W. Phelps havde kaldt Mængden sammen forat oplæse for dem Aabenbaringens 6te Kapitel. Profeten havde Dagen før sin Død, og medens han endnu opholdt sig i Fængslet i Carthage, sendt Bud til sine Tilhængere om at læse hint Kapitel, thi det var lige ved at skulle gaa i Fuldbyrdelse. Af dette og mange andre Handlinger i Mandens Liv synes det, som at han betragtede sig som det udvalgte Redskab i Guds Haand til at bringe en eller anden ny og besynderlig Begivenhed i Menneskeslægtens Historie i Udførelse.

Efter Oplæsningen vendte Mængden tilbage til Josef Smiths Bolig og modtog, hvad de formodede var, de to Mænds Lig, men i Virkeligheden de to Sække Sand. Brødrene Smiths Familier havde besluttet at begrave Ligene hemlig og skjule Kjendsgjerningen for Alle undtagen tolv udvalgte Venner og de myrdede Mænds Familier. Ligkisterne, som indeholdt Ligene, forbleve skjulte i det lille Aflukke, medens de, der vare fyldte med Sand, bleve baarne i højtidelig Procession til Stadskirkegaarden, fulgt af en uhyre Skare, som snakkede og græd omkring Ledernes Grave, hvem de virkelig troede de begravede. — —

Det Hverv at lede den virkelige Begravelse blev overdraget til William Marks. „Paa denne Tid," siger Doktoren, „opholdt jeg mig som Gjæst og gammel Ven hos denne Mand, og blev bekjendt med de Fakta, som jeg nu har anført, gjennem ham. Jeg gjorde gjennem ham indstændig Anmodning om at maatte faa Lov til at være behjælpelig med at bringe Ligene ved Midnatstid til deres sidste Hvilested, men da jeg var aldeles fremmed for Alle undtagen ham, og det tillige vilde være et Brud paa de Bestemmelser, som de engang vare komne overens om, blev dette mig nægtet." To Grave vare hemligen blevne beredte for deres Modtagelse, og Midnat var den Tid, der var bestemt til Ligenes Begravelse. Klokken 12 præcis bleve Ligene fra Sideværelset bragte ind i Spisestuen, og man var netop ifærd med at uddele Ordrer, da alt Arbejde paa engang standsede, idet et Tordenskrald, som endog fik selve Himlen til at ryste, bragte Jorden til at skjælve og bæve under deres Fødder. Missisippis smilende Overflade var for en Stund bedækket med lette Krusninger, som om en stille, sukkende Natvind just havde svævet henover Floden, udaandende et sidste Farvel til de Afdødes Sjæle. Dagen havde været forfærdelig varm, og Solen gik ned i glødende Pragt bag den udstrakte Prærie; Natten var rolig og varm, Stjernerne funklede paa Himlens blaa Hvælving, og intet Tegn paa nogen Storm viste sig. Omtrent Klokken 10 trak en mørk og takket Sky henover den vestlige Horizont, sneg sig sagte, ene og usammenhængende med nogen anden Sky opover den mægtige Hvælving, indtil den blev hængende lige over de Helliges Stad. Præcis Kl. 12, just som Mændene vare ifærd med at bringe Ligene frem fra det lille Aflukke og havde taget Kisten i deres Hænder, brød et bragende og knagende Tordenskrald løs i Zenith, frygtelig nok til at opvække de Døde af deres Grave. Ligene bleve i sælsom Hast satte paa Gulvet, medens de Tilstedeværende bleve ligblege af Skræk som Følge af den underlige Frygt, som Død, Mørke og Torden fremkalder. Et Lys skinnede paa Bordet og afslørede disse sorgbetyngede og skrækslagne Mænds Ansigter for hinanden. Almindelig Overtro har altid sat Bevægelserne i Naturen i Forbindelse med besynderlige og store Mænds Død, og Doktoren bekjender, at denne underlige Følelse ogsaa overkom ham i høj Grad, da han stod paa den aabne Gade forat iagttage Processionen, naar den ad en Bagvej drog forbi. To lettere Knald fulgte hurtig paa den storartede Explosion, Skyen trak sig tilbage henimod Horizonten, og inden en Time var ethvert Spor af den forsvunden.

Det varede en halv Time, inden Vennerne igjen kunde tage Mod til sig og flytte Ligene. De vare alene med de Døde, med Fjender rundt omkring sig, og Naturen syntes i Oprør, hæst brummende mellem Himlens Skyer. Under dette Ophold blev det besluttet at begrave Ligene paa et nyt Sted. Grundene

herfor bleve givne af Hr. Marks saaledes: Han havde i ti Aar været nøje bekjendt med Profeten og betragtede ham som en meget besynderlig og mærkværdig Mand. Smith troede tilfulde, at han var udseet til at stifte en Kirke, som skulde vare ved for evig og havde undertiden besynderlige Indfald. I Løbet af Foraaret havde Marks og Josef tilbragt Dagen sammen i en afsondret Del af Stadsjorderne, og havde besøgt en underlig Hule, som de havde opdaget og undersøgt. Da de vare komne ud af Hulen, havde de sat sig paa nogle Stene i Nærheden af Indgangen. Smith lod Hovedet synke og syntes for en Tid hensunken i Betragtninger. Tilsidst rejste begge sig og vandrede tause et Stykke fremad, da Smith pludselig vendte om og kastede sin Stok for Indgangen af Hulen og spurgte i det Samme Marks, om han vidste, hvad denne Hule var bestemt for. Marks svarede, at han ikke vidste, hvorpaa Smith sagde: „Jeg ved, og det vil De ogsaa. Den staar i Forbindelse med min Historie." De gik derpaa videre, og Hændelsen var gaaet ham af Minde, indtil Tordenskraldet indtraf, da Marks sagde, at Scenen kom ham paany i Tanker med en saadan Styrke, at han besluttede strax at skjule Ligene i hin Hule. Disse Kjendsgjerninger blev Selskabet gjort bekjendt med, og hin Hule blev en Del af Profetens Historie, idet Ligene bleve bragte derhen i den natlige Stund og begravede.

Det var om Natten den 29de Juni, at Begravelsen i Hulen fandt Sted, og den 1ste Juli udstedte Phelps, Richards og Taylor følgende mærkværdige Cirkulære til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige: —

„Eftersom vi føle dyb Interesse for Alles Velfærd, og medens vi begræde det tunge Tab af Præsident Josef Smith, vor Profet og Seer, have vi troet ved denne Lejlighed at burde give et Trostens Ord tilbedste. Ligesom Tilfældet har været i enhver Tidsalder, have disse hellige Mænd maattet falde som Martyrer for Sandhedens Sag, men deres Bortrykkelse fra en ugudelig Verden til Salighed bestyrker os kun i vor Tro og bekræfter vor Religion som ren og hellig. Derfor, som den allerhøjeste Guds Tjenere, der have Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog tilligemed Tusinder af Vidnesbyrd om Jesus Kristus, besværge vi de Sidste-Dages Hellige i Nauvoo og andetsteds til at holde fast ved den Tro, som er bleven dem overleveret i de sidste Dage og vandre fremad efter Evangeliets fuldkomne Lov. Vær fredelige, rolige Borgere, og udøv Retfærdigheds Handlinger, og saasnart som de Tolv og andre Autoriteter, eller en Majoritet af dem, kunne forsamles, ville de nødvendige Forberedelser blive gjort til den store Indsamling af Israel og den endelige Fuldendelse af Tidernes Fyldes Husholdning, medens Abels Mord, Hundreders Snigmord og alle de hellige Profeters retfærdige Blod fra Abel til Josef, besprængt med Guds Søns ædle Blod, som er det karmosinrøde Tegn paa Forladelse, kun tjene til yderligere Vidnesbyrd for hver levende Skabning, at Sagen er retfærdig og vil vedvare; og salige ere de, som holde trofast ud indtil Enden, medens Apostater, som samtykke til Udgydelsen af uskyldigt Blod, ingen Tilgivelse have hverken i denne eller den tilkommende Verden. Enighed er Fred, Brødre, og evigt Liv Guds største Gave. Derfor glæder Eder, at I ere fundne værdige til at leve og dø for Gud. Menneskene kunne ihjelslaa Legemet, men Sjælen kunne de ikke skade, og Visdom vil blive retfærdiggjort af hendes Børn. Amen."

En anden Prøve paa den Tids ejen-

domlige Literatur er et fornærmet og dog højtideligt Digt, skrevet af Eliza R. Snow, en ung Dame, som tidligere boede i Auburn, Ohio, og som røber betydelig Geni og megen Alvor af Karakter, men ovenstaaende Adresse vil være tilstrækkelig til at give en bestemt Ide om den Aand, som ledede Mormonerne i disse prøvende Tider. Deres Ledere vare netop blevne dræbte, og de selv truedes af Fjenden; Guvernøren havde afsendt Delegerede fra Quincy forat erfare, om Stemningen iblandt dem var for Fred eller Krig; de havde erklæret sig for Fred, og Guvernøren havde udstedt en Adresse, hvori han berettede, at de havde gjort Alt, hvad deres Fjender kunde forlange; Scenen i Missouri stod endnu frisk i deres Hukommelse; to Dage efter den myrdede Profets Jordefærd havde en stor Forsamling i Quincy voteret for deres Uddrivelse fra Staten, og dog under alt dette raabte de højt Hosianna, Ære være Gud i det Høje! Hvadenten de ere Taaber eller Fanatikere, eller begge, eller ingen af Delene, deres Handlinger stemple dem som en Klasse, der virkelig mener det alvorligt.

Som man havde forventet, bleve de uddrevne fra Nauvoo, berøvede deres Land, deres Stad og deres Tempel, men med en Udholdenhed, som aldrig svækkedes, samlede de sig atter under Brigham Youngs Banner, som ifølge Historikeren havde undsluppet Rigdons Kniv ved at modtage betimelig Advarsel, og marscherede 2000 (engl.) Mil gjennem det vestlige Amerikas Ørken, omgivet af fjendtlige Indianere og endnu fjendtligere Mangler.

* * *

Josef Smiths offentlige Løbebane regnes til sexten Aar, og dog havde han oprettet en mægtig Kirke, bygget Stæder og Templer, været Kandidat til Præsidentværdigheden, og var ved sin Død en udstrakt Kjøbmand og Hotelejer, havde næsten 1000 Akres Land under Dyrkning, var Legionens Generalmajor, Nauvoos Borgemester, Kirkens første Præsident, Herrens Profet og de Helliges Prædiker. En Fanatiker kunde maaske have gjort alt dette, men en Taabe kunde aldrig have udført Noget deraf.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

„Se, Børn ere Herrens Arv. Salig er den Mand, som har sit Kogger fuldt af dem.“ — David.

Der er et stort Ansvar, som paahviler Forældre med Hensyn til deres Børn, hvilket ogsaa fremgaar af en Aabenbaring til Profeten Josef Smith, der lyder saaledes: „Saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Kristum, den levende Guds Søn, og Daab og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden hvile paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar

gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (Pagtens Bog Side 114, Par. 4.) Skjøndt denne Befaling oprindelig blev givet til Forældre i Zion, er den lige anvendelig paa Forældre i Adspredelsen, som bekjende sig at være Medlemmer af Kirken, og med al den Visdom, Gud har skjænket dem, skulle de søge at lære deres Børn Jesu Kristi Evangelium. Dette er en saare vigtig Pligt, som paahviler enhver Fader og Moder i Kirken. Men kunne vi tænke os, at Forældre, som virkelig elske deres Børn, og som fatte deres Religions Værd og de Velsignelser, som knytte sig til samme, ville være ufornuftige nok til ikke at undervise deres Børn om Evangeliets Principer? Det er vor Tro, at om et Barn er bleven omhyggelig opdraget under Evangeliet, vil det fremkomme af sig selv, naar det opnaar den bestemte Alder og begjære at blive døbt af Guds sande Præstedømme. Der er imidlertid mange Børn i denne Mission, hvis Forældre ere i Kirken, som allerede have opnaaet den fastsatte Alder — otte Aar — og alligevel ikke ere blevne døbte. Et skrækkeligt Ansvar paahviler Forældre, som paa denne Maade vise Ligegyldighed for deres Børns evige Velfærd. Gode og trofaste Forældre se derimod forhaabningsfuldt den Tid imøde, da deres Børn ville voxe op til Modenhed, saa at de kunne blive Redskaber i Guds Haand til at grundfæste Sandhed og Retfærdighed paa Jorden. Deres Tro vil være stærk og deres Bønner brændende for deres Velfærd, altid bedende, at den Almægtiges Velsignelser maa hvile over deres Børn og Efterkommere; dog ville de ikke alene udøve Tro for deres Børn og bede til Herren for dem, men de ville ogsaa gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, forat opdrage dem i Sandhedens Kundskab. Naar en Mand føler sig velsignet af Herren, er hans højeste Ønske, at de samme Velsignelser maa udstrækkes til hans Børn, og hans Hjerte er fuldt af Begjær til Herren, at de i Forening med ham maa være velsignede og finde Naade for hans Øjne, og ingen Møje bliver sparet forat berede dem for de Goder, han ønsker, de skulle komme i Besiddelse af. Som et Folk forvente vi, at Sandhed og Retfærdighed vil tiltage paa Jorden, eftersom Guds Gjerning skrider fremad, men vort Haab vil være forgjæves og uden Frugt, om vi ikke opdrage vore Børn paa en saadan Maade, at de ville blive mere skikkede end vi til at fremskynde Herrens Værk. Og hvad kunne Mænd og Kvinder vente sig, som lade deres Børn opvoxe i Uvidenheden om Sandheden og gjøre dem fremmede for samme? Deres Navn vil blive tilintetgjort og ikke mere ihukommes, de ville gaa glip af de Privilegier og Velsignelser, som henhøre til Familielivet, og ville føle den Almægtiges Vrede; thi naar Herren giver sine Børn Befalinger, ønsker han, de skulle efterkommes, ellers maa de lide Følgerne af Ulydighed. Lad derfor Enhver, som har Børn, oplære dem i Evangeliets Principer, lære dem at bede og forestille dem Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Ordinancer og at leve et retfærdigt Liv. Brug Eders Indflydelse over dem til det Gode, at de maa være bevarede fra Verden og dens fordærvelige Vaner og Skikke.

En knyttet Haand, eller en Haand, som er i Bevægelse, fryser ikke saa let som en, der hænger ned ubrugt. Symbolsk gjælder det ogsaa om Menneskets Virkekraft.

Korrespondance.

Sverig.

Norrkøping, den 10de Jan. 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Den 1ste og 2den ds. afholdtes Distriktsmøde i denne Del af Konferencen, hvor jeg i Forening med Br. J. A. Andersson fra Zion, Br. Thomasson fra Gøteborg og alle Distriktets Missionærer samt mange Hellige vare nærværende. Vi havde en glædelig Tid tilsammen, og Herrens Aand var os tildelt i rigeligt Maal. Rapporterne fra de forskjellige Grene vare tilfredsstillende og Udsigterne for Evangeliets Fremme lovende, og Brødrene følte sig tilfredse og glade over at være kaldte til at arbejde for Herrens Sag paa Jorden. Ældste C. J. Lundbäck, som præsiderer over dette Distrikt, er en god, trofast Mand og har sine Brødres og de Helliges Tillid. Der gives god Lejlighed i denne Stad til at prædike Evangeliet, og vort Lokale er stadig opfyldt af opmærksomme Tilhørere, saa vi haabe med Herrens Hjælp at skulle blive istand til at bringe mange af de Oprigtige til Sandhedens Erkjendelse. I Gøteborgs Distrikt have Ældsterne udmærket Lejlighed til at forkynde Evangeliet; næsten ethvert Hus staar aabent for dem, og de kunne ikke paa langt nær tilfredsstille Folkets Ønsker om at komme og afholde Forsamling iblandt dem. Jeg skulde ønske, vi havde flere Missionærer at udsende, men vi maa være tilfredse med, hvad vi have og gjøre vort Bedste. Herrens Gjerning vil gaa fremad trods al Modstand, dog synes ikke Folket at ville modtage med samme Begjærlighed som før de Løgne, som udbasunes af Præster og Redaktører, hvoraf Følgen er, at disse klagende Lyd have begyndt at forstumme.

De Hellige bede hilse Dig saameget og ønske, Du skal komme og besøge dem. Hils alle Brødrene i Nr. 14 samt Alle, som kjende mig. At Herren maa velsigne Dig i den Plads, Du indtager, skal altid være din ringe Broders Bøn.

J. C. Sandberg.

Norge.

Kristiania, den 10de Jan. 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

I den Tro, at det muligen kunde interessere Dig saavelsom mine Venner og Bekjendte i Danmark og Utah at høre, hvorledes det gaar her i Norge med Evangeliets Fremme, har jeg taget til Pennen forat tilskrive Dig nogle Linier til Oplysning i saa Henseende.

Kristiania Konference er inddelt i syv Grene, nemlig Kristiania, Drammen, Ovalen, Fredriksstad, Arendal, Stavanger og Throndhjem Gren, og over hver af disse Grene præsiderer en Forstander, men Evangeliet synes ikke at have videre Fremgang for Nærværende uden i Drammen og her i Kristiania, hvor flere gode Mennesker have kommet frem og forlangt at blive optaget i Jesu Kristi Kirke, og som nu glæde sig ved Livets og Saliggjørelsens Principer. Vore Forsamlinger ere i Almindelighed vel besøgte af Fremmede, og vore unge Brødre ere om Søndagen ude og sælge Skrifter, for paa

denne Maade at give Alle og Enhver, Rig og Fattig, Ung og Gammel Lejlighed til at undersøge vor Lære. Dog møder Evangeliet her som allesteds megen Modstand, navnlig fra de Lærde og Mægtiges Side, som bruge deres Indflydelse til at bringe vore Brødre i Fængsel og paa anden Maade lægge Hindringer ivejen for Sandhedens Udbredelse. Saaledes er for Nærværende en af vore Missionærer dømt til Fængsel paa Vand og og Brød, alene fordi han har udført Daab paa samme Maade som Apostlene fordum. En anden skal møde for Øvrigheden den 15de Januar og dømmes for samme Overtrædelse. Men det ser ud, som om Tiden er kommen, da Folket vil faa Andet at tænke paa end at forfølge vore Missionærer, som arbejde for deres Vel. For sex Maaneder siden var her saaledes megen Rørelse, Haandværkerne havde nok at bestille og Arbejdsmanden ligesaa, men nu har Bladet vendt sig, og Hundreder ere uden Arbejde og lide Mangel paa det Allernødvendigste.

Modtag til Slutning i Forening med Alle i Nr. 14 en venlig Hilsen fra din Broder i den nye og evige Pagt,

S. Petersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Den Fremgangsmaade, som Præsident Young og Israels Lejr tog ligeoverfor de Indianere, med hvem de kom i Berørelse, og paa hvis Land de befandt sig, havde den Virkning at frembringe gode Følelser iblandt dem. Men der var nogle uvedkommende Personer, som syntes at have sattet den Beslutning at foraarsage de Hellige Ulejlighed paa Grund af, at de for en Tid havde taget Ophold paa Land, som Omaha- og Pottawattomi-Indianerne gjorde Fordring paa at eje. Major M. H. Harvey, Superintendent for Indianer-Affærer, besøgte Præsident Young ved Winter Quarters den 1ste November 1846 og anførte, at han ønskede, at Lejren skulde flytte fra det Land, som tilhørte Indianerne, og klagede over, at de Hellige opbrændte Indianernes Ved. Han berettede, at han havde modtaget Breve i Anledning denne Sag fra Departementet for de indianske Anliggender, og at hans Instruxer vare, at ingen hvid Person skulde tillades at nedsætte sig paa Indianernes Land uden Regjeringens Tilladelse. Præsident Young forestillede ham, at deres Ophold var en Følge af Regjeringens Forlangende om at tilvejebringe Tropper. Lejrens mest virksomme Mænd vare tagne som Soldater til Mexiko i de Forenede Staters Tjeneste, og deres Familier vare overladte til deres Venners Omsorg i Lejren, som ikke kunde drage videre og efterlade dem hjælpeløse. Det var klart, at Bevægelsen var sat i Scene af de Helliges Fjender, som ikke engang vare tilfredse med at se dem nyde Fred og Hvile i deres Jordhytter og simple Huse. Omendskjøndt Indianerne havde begaaet ikke saa faa Plyndringer — de havde til Exempel gjentagende Gange røvet Kvæg fra dem — havde de Hellige dog mindre at befrygte af dem, naar det blev overladt til dem selv at handle, end fra de hvide Mænds Indblanding.

Præsident Young skrev til Big Elk,

Omahaindianernes Anfører, og bad ham om at afholde sine Mænd fra at stjæle og sendte ham nogle Presenter. Et Antal Breve udvexledes ogsaa mellem Højraadet i Winter Quarters og Major Harvey i Anledning Bosættelsen paa indiansk Grund, og Wm. Clayton blev i Hast afsendt til Council Bluffs forat erholde en Kopi af hans Instruxer fra Washington. Det viste sig da, at Departementet i Washington ikke viste halvt saamegen Ængstelse for Indgrebet paa indiansk Grund, som Major Harvey foregav, men Sandsynligheden var, at han var bleven forledet af Andre til at udøve sin Myndighed for at skade „Mormonerne". Som Svar paa Præsident Youngs Brev, aflagde Big Elk ham personlig et Besøg og gjorde Undskyldning for de Forurettelser, som enkelte ustyrlige Indianere af hans Stamme havde begaaet, udtrykte sin Taknemlighed for de ham tilsendte Presenter og lovede at prøve paa at holde sine Indianere i Tømme, og anførte som Undskyldning for dem, at de Hvide, som besøgte dem, fremstillede „Mormonerne" som et meget slet Sæt Folk, en Beretning, som bestyrkede de Hellige i den Tro, de allerede for nogen Tid havde næret, at Indianerne vare tilskyndede af hvide Mænd til at stjæle fra og muligens udføre et voldeligt Overfald paa dem.

Ved Dommer J. K. Kanes Mellemkomst, Oberst Thomas L. Kanes Fader (hvis skjønne og sandfærdige Beretning om de Helliges Tilstand efter deres Uddrivelse fra Nauvoo vi i forrige Nr. for en Del anførte) blev Tilladelse erholdt af Præsidenten og Departementet for de indianske Anliggender i Washington til for de Hellige at opholde sig Vinteren over paa Pottawattomiernes Land. Da Oberst Kane nogen Tid forud var bleven opholdt iblandt de Hellige paa Grund af Sygdom, modtog han en saa venlig Behandling af dem, at han ønskede at gjengjælde dem det ved at bruge sin Indflydelse til deres Fordel og især at sikre dem Retten til at forblive, hvor de havde opslaaet deres Vinterkvarter, indtil de kunde drage videre frem paa deres Rejse. Sygdom havde hindret ham fra selv at gjore det, men hans Fader havde handlet i hans Sted, som Resultatet ogsaa udviste. Efterat være kommen sig af sin Sygdom, skrev Oberst Kane til Ældste W. Richards, at han ogsaa havde isinde at udvirke Tilladelse hos Regjeringen til at de Hellige, som befandt sig paa Omahaindianernes Land, maatte forblive og sagde: „Vær vis paa, det er ikke bestemt, at min Styrke skal forlade mig, før jeg har skaffet Eder Ret hos Regjeringen og idetmindste har sikret Eder en Begyndelse af Ret ud over en Uendelighed af Uret."

(Forts.)

Blandinger.

Noget for Svovlprædikanterne. Efterstaaende er et Brudstykke af Professor Parks herlige Afhandling: „Om et udødeligt Liv." Den deri udtalte Tanke er saameget i Harmoni med sand Religion og saa afgjørende imod sekterisk Vildfarelse, at den fortjener at blive bekjendt i en videre Kreds end Skriftet, hvorfra den er taget, er: „Hvis det var sandt, at en eneste Menneskesjæl skulde blive — evig fordømt, at den dybere og dybere skulde synke ned i Forbrydelsens Dynd, dybere og dybere sønderskjæres af Pla-

gernes Tand under Evighedens langsomme Løb, da vilde Udødeligheden være en Forbandelse, ikke blot for det Menneske alene, men for hele Menneskeslægten, thi intet Maal af Salighed, fortjent eller ufortjent, kunde nogensinde forsone eller opveje denne gyselige Uretfærdighed, udøvet mod denne ene Ulykkelige. Hvem af Eder vilde kunne nyde godt af Himlen eller blot fordrage den et Øjeblik, ifald han vidste, at en Broder var dømt til en evig, mere og mere forøget Pine, medens Aar efter Aar og Tidsalder efter Tidsalder i hele Evighedens endeløse Kjæde vedblev at sno sig om Helvedes rastløse Hjul. Jeg paastaar, at Tanken om et eneste saadant Menneske, vilde fylde selve Himlen med Elendighed, og at selv den bedste, den evige Saligheds Glæde vilde forsmaa Himlen og sige: Giv mig min Broders Plads; der findes ingen Himmel for mig, saalænge han er i Helvede! Men ifølge den Lære, som almindelig forkyndes, venter en saadan Fordømmelse ikke blot ét Menneske, men den uden Sammenligning største Del af Menneskeslægten — udødelig blot forat knuses af evig Ulykke. Dette er den almindelige Lære for Nærværende. Den er bleven forkyndt i de kristne Lande i mere end sexten Aarhundreder — forkyndt i Kristi Navn! En saadan Udødelighed vilde være en Forbandelse for hvert Menneske, ikke mindre for det „frelste" end for det „fortabte"; thi skulde vel Nogen ville forblive i Himlen paa saadanne Betingelser? Sikkerlig ikke han, som græd med de Grædende! — Dog til Trods for denne lave Forestilling om en kommende Verden er Menneskeslægtens religiøse Tro paa hvert Menneskes evige Liv forbleven urokkelig. Dette beviser, hvor stærkt dette Instinkt maa være, naar det kan udholde Tyngden af en saa modbydelig og forhadt Lære og dog vedblive at leve."

Engelske Nordpolsexpeditioner. Den sidst udrustede Nordpolsexpedition har i England tilbagekaldt Erindringen om de mange tidligere, deriblandt da ogsaa den allerførste blandt disse. Denne afgik fra Themsen den 23de Maj 1553, Edvard den Sjettes sidste Regjeringsaar, og havde til Formaal at opdage en nordostlig Passage til Indien og Kina. Expeditionen bestod af 3 Skibe paa respektive 160, 120 og 90 Tons, og stod under Befaling af Sir Hugh Willoughby; den var udrustet paa Bekostning af et Selskab af engelske Kjøbmænd, men selvfølgelig kan der ikke være Tale om Sammenligning mellem da og nu med Hensyn til den Omsigt og Omhyggelighed, hvormed Udrustningen var skeet. Kong Edvard havde medgivet Expeditionen Anbefalingsskrivelser til forskjellige Fyrster, gjennem hvis Land Skjæbnen mulig kunde føre den paa Vejen til Kina. Disse Skrivelser vare affattede i de tre Sprog: Engelsk, Latin og Græsk; det var saaledes temlig dristige Gisninger, man tillod sig med Hensyn til de klassiske Kundskaber hos Beboerne ved Nordpolen. Imidlertid fik Expeditionen ikke synderlig Brug for disse Anbefalingsskrivelser. Det følgende Aars Foraar traf nemlig russiske Fiskere i det hvide Hav paa de to af Skibene, ombord paa hvilke de fandt Ligene af Sir Hugh Willoughby og alle hans Ledsagere. Det tredie Skib havde været heldigere. Det naaede lykkelig og vel til Floden Dwinas Munding, hvorfra Besætningen i Slæder blev befordret til Moskou og der præsenteret for Czaren. Aaret derefter ankom Mandskabet til London, men Expeditionen havde saaledes været aldeles frugtesløs.

En med mange Børn velsignet Mand findes i Pensylvanien. En Mr. Hepner, der endnu ikke er 60 Aar, har allerede været Fader til 41 Børn. Han giftede sig 1840, og hans Hustru fødte ham i de 8 Aar, hun levede, 17 Børn — 1 Gang

Trillinger. Hans anden Hustru havde i sit 9aarige Ægteskab 15 Børn; hun fødte 5 Gange i Træk Tvillinger. 1858 giftede han sig 3die Gang og har med denne Hustru faaet 9 Børn. Af de 41 Børn ere 35 døde.

Mange Lærde glimre som Maanen med et laant Lys.

Sig ikke altid, hvad Du ved, men vid altid, hvad Du siger.

Bløde Mennesker blive lettest forstemte. Olie fryser hurtigere end Vand.

Poesi.

Ved Frida og Antons Baare.

Taus i Gravens mørke, kolde Gjemme
Mine tvende Smaa er sænket ned!
Ej jeg hører mere deres Stemme,
Ej jeg mere ser paa deres Leg.
Ej nu deres Øje mer mig fryder,
Ej jeg mere kysser deres Mund —
Bøje os vi maa, naar Døden byder,
Og vi sove skal den sidste Blund.

O, hvor tungt, hvor smertefuldt at miste
Dem, man elsker, dem, man har saa kjær!
Tidt det er, som Hjertet det vil briste,
Naar man ikke mere er dem nær.
Men saa har man Taarer, som skal lette
Det beklemte, sorrigfulde Bryst,
Indtil Øjnene de blive trætte,
Og man synes, man har funden Trøst.

Nu min lille Pige, nu Du hviler,
Skjøndt ved Moders Bryst Du ikke er.
Nu din lille Broder til Dig smiler,
Raaber: lille Frida, Anton her!
Jeg har hørt ham kalde, seet ham vente,
O, jeg vidste godt, min lille Dreng
Var her for min lille Skat at hente
Til et godt, et bedre Fredens Hjem.

Kjære Almagts Fader, nu jeg beder
Af mit ganske Hjerte, Sjæl og Sind,
At Du altid være vil min Leder,
Hjælpe mig til Saligheden ind.
Giv mig Styrke, Kraft, at tro jeg holder,
Hvad jeg lovet har engang for Dig,
Lad ej Daarskab Bryderi mig volde,
Lad os samles hist i Himmerig!

C. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.